

Henny Thijssing-Boer

De geur van heimwee

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Het hotel had een uitstekende naam, de kamers waren zeer luxueus ingericht, de gasten werden met de nodige egards behandeld en als het ware in de watten gelegd. Dat kon je van de kamermeisjes niet zeggen, bedacht Kelly Kalkhoven ietwat cynisch. Voor haar en haar collega's was het onafgebroken rennen en vliegen en al waren ze aan het eind van de ochtend bijna te moe om het ene been voor het andere te zetten, toch moesten ze jegens de gasten vriendelijk en voorkomend blijven. Zij had het er moeilijk mee om een opgewekte lach om haar mond te leggen, als er laatsdunkend op haar werd neergekeken, wat helaas voorkwam. Zij noemde ze 'kakkers' die een kamermeisje beoordeelden op het werk dat ze deed en haar het etiket 'ondergeschikte' opplakten. Ze had een gruwelijke hekel aan dat soort snobs; onlangs had een mevrouw het gewaagd om haar met een irritant hautaine blik een gulden in de hand te drukken. 'Koop er maar iets lekkers voor,' had ze met een beminnelijk lachje gezegd. Snapte zo'n mens dan niet dat je voor een gulden nog geen kroket uit de muur kon trekken? Omdat de gast nu eenmaal koning

was, had ze met een beleefd kniebuiginkje bedankt voor de fooi. Gelukkig waren er ook andere mensen, anders zou ze dit werk niet vol kunnen houden. Een al ouder echtpaar, mensen die zij voor haar gevoel opa en oma zou kunnen noemen omdat het gewoon regelrechte schatten waren, ging 's ochtends pas naar de eetzaal nadat het een praatje met haar had gemaakt. Die mensen hadden behoefte aan een gezellig babbeltje en stonden er niet bij stil dat een kamermeisje de verloren gegane tijd later op een drafje moest inhalen. Hetzelfde gold voor meneer Van Leeuwen die op kamer 106 logeerde. Hij was afgelopen maandag gekomen en zou tot vrijdag blijven. Van de vaste staf had ze gehoord dat zijn voornaam Arnold was en dat hij een topfunctie bekleedde bij een grote verzekeringsmaatschappij. Ze had mevrouw Jansma, die aan het hoofd stond van de schoonmaakploeg, een beetje over hem uitgehoord en zo was ze erachter gekomen dat meneer Van Leeuwen regelmatig een vijf dagen durend, internationaal congres bijwoonde en dat hij dan telkens in dit hotel logeerde. Hij was een zogenoemde vaste gast en hij scheen behoorlijk goed in de slappe was te zitten. Dat laatste interesseerde haar geen biet, verder was ze razend

nieuwsgierig naar de man. Ze vond hem een boeiende persoonlijkheid op wie ze best verliefd zou kunnen worden, bedacht ze inwendig giechelend.

Kelly sopte een wastafel en bleef in gedachten met Arnold van Leeuwen bezig. Ze vond hem een uitgesproken knappe man, hij had een normaal postuur, donker haar en bruine, levendige ogen. Hij had iets aristocratisch over zich. Maar als hij tegen haar praatte en lachte, leek hij niet op een aristocraat in een altijd onberispelijk zittend driedelig kostuum, maar was hij plotseling een heel ander mens. Misschien hoorde dit bij zijn karakter en was hij in wezen een man van uitersten. Ze zou dolgraag alles over hem willen weten en was nu al blij dat ze hem zo dadelijk weer zou zien en spreken. Waarschijnlijk haastte ze zich daarom zo om deze kamer klaar te krijgen. Want hierna was zijn kamer aan de beurt. Hij gebruikte het ontbijt op zijn kamer. Ze hoopte dat hij, net als de vorige twee ochtenden, tegen haar zou zeggen: 'Kom binnen en ga je gang. Je stoort mij niet, ik hou ervan om tijdens het ontbijt tegen iemand te kunnen praten.' Zij en haar collega's hadden de opdracht zich jegens dit soort gasten geduldig en vooral belangstellend en vrien-

delijk te gedragen. De tijd die ermee gemoeid was, moesten ze naderhand maar zien in te halen, een stapje harder lopen kon geen kwaad. Normaliter was zij het niet eens met deze stellingname, maar als het meneer Van Leeuwen betrof had ze er geen moeite mee. Voor een praatje met hem liep ze naderhand graag het vuur uit haar sloffen. Gisteren had hij geïnformeerd hoe zij heette en nadat ze haar naam had genoemd, had hij belangstellend gevraagd of het een verzonnen naam was, of was ze naar iemand vernoemd? Ze had toen verteld dat ze vernoemd was naar haar grootvader die Knelis had geheten. ‘Ik mag van geluk spreken,’ had ze lachend gezegd, ‘dat mijn ouders modern van opvattingen waren en met de tijd meegingen, anders zouden ze me Knelske hebben genoemd. Bij ons, in de dorpen op het hogeland van Groningen, zijn genoeg oudere vrouwen die de naam Knelske dragen. Ik moet daar toch echt niet aan denken!’

Hij had in volle ernst zijn mening gegeven. ‘Die afgestompte naam zou niet bij jou passen, daar ben je te mooi, te sprankelend voor, Kelly!’

Hij vond haar dus mooi, zelfs sprankelend! Omdat ze zelf wel beter wist, hechtte ze er weinig waarde aan en had ze het als een lief

bedoeld complimentje in ontvangst genomen. Ziezo, nu nog even de vloer van de badkamer doen, schone handdoeken neerleggen en de prullenbakken legen. Dan was ze hier klaar en kon ze naar de kamer waar een man logeerde die haar op zo'n merkwaardige manier boeide, dat het bijna leek op liefde op het eerste gezicht!

Kelly haastte zich en had er geen idee van dat Arnold van Leeuwen al een paar keer een blik op zijn horloge had geworpen. Hij schonk zich nog eens een kop thee in, smeerde en belegde zijn tweede bruine boterham en onderwijl vroeg hij zich af waar ze bleef; dat ongekend mooie kamermeisje over wie hij vannacht had gedroomd. Het was een plezierige droom geweest die, wat hem betrof, werkelijkheid mocht worden. Want wat was er nou mooier voor een man dan te mogen slapen met zo'n verrukkelijk bekoorlijk wezentje in zijn armen! Hij had heel wat vrouwen gezien en gekend, maar niemand van hen kon qua schoonheid tippen aan de kleine, parmantige Kelly Kalkhoven. Ze had een slank figuurtje met perfecte vrouwelijke rondingen. Haar glanzende haar dat in een zogenaamde boblijn was geknipt, was dik en honingblond. Ze had een volle mond, een klein

neusje en gewoonweg prachtige ogen. Die waren amberkleurig, als een glas cognac dat fonkelt in het kaarslicht. In tegenstelling tot de kleur van haar haar waren haar wenkbrauwen en oogharen heel donker, wat haar een zeer opvallende en heel aparte uitstraling gaf. Kelly Kalkhoven was in zijn ogen een begeerlijk wezentje, dat ze geen ring aan haar vinger droeg, verbaasde hem. Gisteren had ze hem zelfs verstoeld doen staan! Die ochtend had hij zijn kamer verlaten en haar op de gang zien staan, in druk gesprek met een Engelsman. Ze had hem niet opgemerkt; in het voorbijgaan had hij echter gehoord dat ze de man in vloeiend Engels te woord stond. Voor een eenvoudig kamermeisje vond hij dat nogal opmerkelijk en straks, beloofde hij zichzelf, zou hij haar daar eens over polsen.

Niet veel later hoorde Arnold een bescheiden klopje op zijn kamerdeur. 'Kom binnen.'

Kelly stak haar hoofd om het hoekje van de deur en net als de vorige keren zei ze beleefd: 'Goedemorgen, meneer Van Leeuwen. Ik zie dat u nog niet klaar bent met het ontbijt, zal ik eerst een andere kamer gaan doen?'

'Nee, nee, kom verder. Je stoort me allerm minst, ik zou het zelfs prettig vinden als je een

kopje thee met me dronk!’

Kelly bloosde licht. ‘Dank u wel voor de vriendelijke uitnodiging, maar vanwege de wetten en bepalingen die wij van hogerhand krijgen opgelegd, kan ik er niet op ingaan. Het spijt me...’

Kelly liep naar het brede bed en haalde het af. Arnold zei lachend: ‘Ik kan me wel iets voorstellen bij de verboden van jullie baas. Hij ziet het drinken van een onschuldig kopje thee met een van de gasten, eindigen in heel iets anders. Dat zou best kunnen gebeuren, maar was allerminst mijn bedoeling. Ik hoop dat je me op mijn woord van eer gelooft?’

‘Daar kunt u gerust op zijn,’ antwoordde Kelly en terwijl ze druk bezig bleef, voegde ze eraan toe: ‘Ik ben geen groentje meer, ’k heb in de loop der jaren wel een beetje mensenkennis opgedaan.’

Arnold leunde achterover tegen de hoge rug van zijn stoel, hij volgde haar bewegingen, die hij sierlijk vond, en vroeg op de man af: ‘Hoe oud of liever gezegd, hoe jong ben jij, Kelly? Ik weet dat je een dame niet naar haar leeftijd mag vragen, maar tijdens dit onderonsje mag ik de etiquette wel een beetje schade toebrengen.’

‘Ik ben zesentwintig jaar, en ik heb er ab-

soluut geen moeite mee om dat te verklappen.’ Kelly zond hem een open, spontane lach.

Arnold lachte eveneens. ‘Het zijn over het algemeen oudere vrouwen die hun rimpels onder een laag make-up proberen te verbergen, die hun leeftijd angstvallig geheimhouden. Ik ben achtendertig, bijna oud, vergeleken bij jou: een prachtige bloem in de knop!’

‘U vleit me.’ Kelly waaierde handig een schoon laken over het matras uit en stopte het zorgvuldig in. Hoewel de routine ervan Arnold niet ontging, kon hij niet nalaten op te merken: ‘Ik vind jou helemaal geen type voor een kamermeisje. Waarom doe jij dit eenvoudige werk, Kelly?’

Deze strekte haar rug en keerde zich naar hem toe. En schouderophalend zei ze niets dan de waarheid: ‘Ik vertik het om mijn hand op te houden voor een uitkering. En aangezien er toch brood op de plank moet komen, zit er voor mij niets anders op dan dit werk te doen. Eerlijk gezegd haat ik het, maar het is gelukkig maar voor tijdelijk, ik ben invalhulp voor de drukke zomermaanden. Als die voorbij zijn, zal ik via het uitzendbureau weer naar een ander baantje op zoek moeten. Zo simpel ligt dat voor mij.’

Arnold keek haar opmerkzaam aan. ‘Voor

mij niet, ik kan je namelijk niet helemaal volgen. Je vertikt het om je hand op te houden, hoe moet ik dat invullen? Of...'

Hier onderbrak Kelly hem. 'Na de mavo en de havo heb ik de pabo gedaan. Ik loop al drie jaar met mijn diploma op zak, maar behalve tijdens de stageperioden, heb ik niet voor de klas gestaan. Ik solliciteer zoveel ik kan, maar ik kom gewoon niet aan de slag. Er is een abnormaal overschot aan onderwijskrachten, de ouderen blijven zitten waar ze zitten, de jongere garde heeft geen schijn van kans. Het is om moedeloos van te worden.' Alsof ze dat laatste wilde onderstrepen, slaakte ze een diepe zucht, waarna ze de kussens van schone slopen voorzag.

Arnold zei wat hij onlangs in de krant had gelezen. 'Als je de voorspellingen mag geloven, zal er eind jaren negentig een schrijnend tekort zijn aan leraren en leraressen in met name het basisonderwijs.'

Kelly merkte niet dat ze vinnig uitviel. 'Ja nou, daar heb ik wat aan! We leven nu in 1991, het zou dus betekenen dat ik nog acht jaar geduld moet hebben! Dat kan ik echt niet opbrengen, meneer Van Leeuwen. Ik weet nog niet precies wat ik ga doen. Soms denk ik erover